

Dag 411 – dinsdag 11 februari

Vandaag zal ik eindelijk herenigd worden met mijn lieverd. Ik ben terug van vakantie sinds zondagavond en heb gisteren een eenzaam dagje in Brussel beleefd zonder mijn trouwe metgezel maar vanavond komt Lagun terug naar huis!

Gerrit heeft me laten weten dat de kleine rakker het goed stelt. Behalve dan dat hij geen “down” wil doen voor iemand anders, dat het onmogelijk is om zijn jasje aan te trekken en dat hij op alle andere viervoeters rijdt. Mijn Lagun? Het onderdeurtje?! Is hij dan echt zo anders bij anderen? Of maak ik dan zo een doetje van hem?

Hij leert ook meer te eten bij Gerrit. Benieuwd wat daar het trucje voor is.

Uitgerekend vandaag, de dag dat je overal op de radio hoort dat maar weinig afgestudeerde dierenartsen ook daadwerkelijk als dierenarts aan de slag gaan en blijven, mag Lagun voor zijn dysplasieonderzoek naar de faculteit Dierengeneeskunde in Merelbeke. Maar ik ben zijn boekje vergeten mee te geven met Gerrit voordat ik op reis vertrok. Ik mag dus tijdens mijn lunchpauze snel even over en weer naar Merelbeke maar je hoort me niet klagen: zo kan ik al even snel een knuffel stelen. Ik heb die kleine rakker toch zo gemist. Zeker bij mijn allereerste kennismaking met de metro in Stockholm. De eerste persoon die ik daar ontmoet is een blind meisje met haar geleidehond, een zwarte labrador. Mijn hart breekt een beetje te denken dat ik een week zonder mijn assistent moet doorbrengen.

Hoe dan ook, ik kom net aan bij de faculteit wanneer ook Lagun arriveert. De kleine man begrijpt het niet helemaal wanneer de koffer van de auto open gaat en ik daar sta. Hij is wat slaapdronken maar zodra hij me hoort kirren, begint zijn staartje te draaien met zo een snelheid dat ik bang ben dat hij zal opstijgen. Super toch?

Ik neem Lagun mee naar binnen, en Lubby vergezelt ons. Een dierenarts en twee masterstudenten komen eerst een algemeen gezondheidsonderzoek doen. Niet zonder trots sta ik toe te kijken hoe Lagun zijn oren, tanden en hele lijfje laat inspecteren zonder te proberen ontsnappen, de hele tijd kwispelend. De jongen die hem onderzoekt weet duidelijk wat hij doet maar ze moesten eens weten hoe moeilijk het is geweest om Lagun dat gedwee te leren ondergaan.

Ook bij de tweede test mag ik blijven: ik mag zelfs deelnemen. In de gang van de onderzoeksafdeling mogen we een paar keer op en neer wandelen om te kijken hoe Lagun stapt. Lubby is eerst aan de beurt en is er van af met twee keer op en neer de gang. En dan is het aan Lagun en mij. We doen de gang een keer traag... overal geurtjes, overal mensen, overal andere dieren die staan te wachten op onderzoek... maar dankzij zijn easy walk doet Lagun het uitstekend vind ik. We worden gevraagd het een tweede keer te doen traag. Dan een derde keer maar sneller. Een vierde keer. Een vijfde keer. Ik word wat ongerust. Intussen staan er ook tien onderzoekers en studenten toe te kijken en ze zien de bezorgdheid op mijn gezicht. “Ja we denken toch dat Lagun mankt hoor”. Eum?! Slik! Ik heb Lagun nog nooit weten te manken!

Gelukkig ben ik niet zo van slag dat ik niet meer helder kan denken. Zouden we niet eens proberen met een gewone leiband in plaats van een easy walk? Alle tien in koor stemmen ze toe. We stappen nog twee keer de gang op en af aan een stevig draftempo en dan mogen we eindelijk stoppen. Er is

inderdaad niks aan de hand op het eerste gezicht. Lagun stapt gewoon anders met de easy walk aan. Ook iets om rekening mee te houden dus.

Lagun mag mee voor verdoving en foto's.

Ik druip af, stiekem opgelucht dat ik mijn kleine man niet hoeft te zien afdrijven en zijn lichaampje niet hoeft te zien verslappen. Maar tegelijk ook teleurgesteld omdat ik er niet kan zijn voor hem.

De hele middag hoor ik niks. Gelukkig zit ik verzwolgen in het werk. Wanneer ik teken krijg dat Lagun mag worden opgepikt, zit ik helaas vast voor het werk. Gelukkig is Bart al thuis. Hij kent me goed genoeg om te weten dat ik niet wil wachten tot 's avonds om Lagun bij Gerrit op te pikken en springt in zijn auto om de patiënt te gaan halen. Wat een lieverds toch.

Ik verheug me al op een heerlijke avondwandeling samen. Toen Lagun werd gecastreerd, had hij ook niet lang last van de verdoving. Eigenlijk zou ik zelfs niet hebben gemerkt dat hij was geopereerd als hij geen litteken had gehad. Maar oh wat is dat anders deze keer!

Ik kijk toe hoe Bart de koffer open doet en schrik wanneer ik zie dat Bart Lagun uit de koffer moet dragen. Al wankelend komt de kleine lieverd op me afgestrompeld. Geen enkele kast of hoek mist hij; de stakker botst overal tegen. En toch kwispelen. En toch zo enthousiast willen komen hallo zeggen. Het allereerste wat hij doet is zijn oranje puppykussen uit zijn bench gaan halen en het op het tapijt deponeren aan het schuifraam. De lieverd doet nog enkele moedige pogingen om te flossen en wakker te blijven maar hij moet al gauw het onderspit delven. Hij kijkt zo wollig uit zijn gouden oogjes. Ik zit zo met hem in. Maar hij komt er wel door. Alle plannen voor een wandeling berg ik voorlopig op. De dierenarts heeft gezegd dat Lagun vandaag niet meer mag eten of spelen. Hij moet kalm blijven en we moeten zelfs opletten wanneer hij zou drinken want het gevaar bestaat dat hij zich zou kunnen verslikken. Ik neem spontaan zijn drinkbak weg.

Lagun nestelt zich dankbaar op mijn schoot wanneer ik bij hem op de grond ga zitten. En ik sluit hem in mijn armen.

Dag 412 – woensdag 12 februari

Lagun heeft precies nog wat verdoving in zijn pootjes vandaag. In de trein gaat hij heel gedwee spontaan onder mijn stoel liggen en ik moet hem er in Brussel Noord bijna zelf vanonder gaan vissen. Als het aan de jongeman lag, dan stapten we vandaag pas uit in Luik denk ik.

De vaste fans in de trein zeggen nu ook weer opgelucht hallo tegen me. Maandag werd ik enkel getrakteerd op enkele ontwijkende knikjes. Ik denk dat ze met een even bang hart het moment van Laguns plaatsing afwachten als ik. Misschien verwachtten ze wel dat ik maandag in tranen zou zijn uitgebarsten hadden ze me aangesproken op Laguns afwezigheid aan mijn zijde?

Op het werk zelf zegt hij even enthousiast hallo aan de collega's in het bureau maar dat zal dan zowat zijn hevigste wapenfeit van de dag worden.

We mogen al meteen naar een vergadering met de grote baas en daar gaat Lagun onmiddellijk liggen ronken op de grond naast me. Vind je 't niet interessant liefje?

De voorzitter ziet er het grappige wel van in. “Is negen uur nog te vroeg voor onze jonge ambtenaar?” ☺

De hele dag slaapt Lagun verder. Pas wanneer Elke op bezoek komt bij ons thuis vanavond wordt de snuffelkont in hem nog eens wakker. Tja, Elke heeft nog steeds vier poezen natuurlijk...